

Kerékgyártó István

FECSKE MILÁN ÉLETE, JÓSORA
ÉS VISZONTAGSÁGAI*

- Mit csináltál, te rohadék! - üvöltötte egy rekedt férfihang. - Gyertek, nézzétek, mit csinált! Jöjjön mindenki, akinek kedves ez a tó!

A víz messze vitte a hangot, az összes horgász rögzítette a botját, és szaladt a hang irányába.

Az elsők között értünk oda Zsák Bercivel, és láttuk, hogy Cékla bácsi egy ismeretlen ember horgászmellényébe kapaszkodva üvöltözik, rázza a férfit istenesen, akinek az arca olyan fehérre vált, mint a süllő zsenge húsa. Cékla bácsi arca pedig olyan vörös, mint a haja, és úgy üvölti:

- Megölted az egyik óriásunkat, te ganyé!

Ekkor vettem csak észre, hogy egy hatalmas hal hever a földön. Pontosabban csak a fele, derékon alul a méretes farkával, mert a feje és a felsőteste fölszeletelve egy hűtőládába dobva.

Az érkezők már vizsgálták is a ponty farkát, ahova a jeleket róttá, aki először kifogta. Több ilyen óriás is élt a vízben, melyeket már nemegyszer kifogtak, és bár ezt nem szabadott volna, de a farkukon jelzést vágtak, hogy legközelebb megismerjék őket. El is nevezték ezeket: Dugó, Kövér Rózsi, Mobidiki, Pufóka voltak a legismertebbek. Ha néha kifogták valamelyiket, kiakasztották a horgot a szájából, fertőtlenítették a sebet, lemérték, lefényképezkedtek vele, aztán visszadobták.

Végül Paragráf megszólalt:

- Kövér Rózsi meghalt. És ő a gyilkosa! - mutatott a sápadt férfire.

Lassú, vészjóslo hangon mondta ezt, amiben bőven volt gyakorlata, hisz sok éven át a városi törvényszék bírójaként működött.

A többiek döbbenetben álltak, néhányuknak könny szökött a szemébe. Vagy mert már kifogták Kövér Rózsit, már tartották a karjukban a fotózásnál, mint egy büszke vőlegény a menyasszonyát, vagy mert régóta erre vártak. De most már vége, többé nem kerülhet horogvégre a kapitális ponty, a drága Kövér Rózsi.

* Részletek a könyvhétre megjelenő pikareszkregényből.

A néma gyász fájó percei után elsőként Sziréna, a nyugalmazott rendőr szólalt meg.

- A kurva nénikédet, aki Sanghajban volt rúdugró! Hát nem tudad, te meszespofájú majom, hogy vissza kell dobni? Lefényképezni, aztán visszadobni.

- Le-fény-képeztem - hebegte az ember, aztán körülnézett, és remegni kezdett, ahogy látta az egyre fokozódó lincshangulatot.

- Honnan jöttél ide, te gecimadarász? - folytatta a kihallgatást Sziréna.

- Tolnából - nyögte a férfi.

- Tolnából - ismételte undorral Sziréna. - Aztán miért nem dobtad vissza, miért daraboltad fel Rózsit, te бүdös lötetű? - kiabálta a nyugalmazott nyomozó, és amikor nem kapott választ, maga felelt a kérdésére. - Csak nem azért, mert egyben nem fért bele a kibaszott hűtőtáskádba?

A férfi megadóan bólintott, mire Sziréna a háta mögé került, a hóna alá nyúlva átkarolta a mellét, és odaszólt Göthösnek, a nyugalmazott cukorgyári villanyszerelőnek.

- Gyere, fogd meg a lábát!

Fölemelték a férfit, és megindultak vele a stéghez vezető pallókon. Óvatosan egyensúlyozva, nehogy idő előtt a vízbe essen. Mi, többiek meg követtük őket. Amikor a stégre értek, ringatni kezdték a testet, miközben a férfi némán tűrte ezt.

- Egy, kettő, hááá-rom - mondta Sziréna, és bedobták a tóba Kövér Rózsi gyilkosát. Ott már vagy két méter mély volt a víz. A férfi prüszkölt, kapálózott, Göthös meg utána szólt.

- Tanulj meg a víz alatt élni, mert Rózsika helyett ezután téged fogunk ki. Aztán ha szerencséd van, visszadobunk, ha nem, akkor feldarabolunk.

A társaság megindult kifelé, mi a menet végén haladtunk Zsákkal, s mire partot értünk, láttuk, Szirénáék már a fickó botjait pakolják össze. Mind a hármat. Pepe kocsmájába kerültek, ahonnan kölcsön lehetett venni őket, ha valakinek éppen gondja volt a saját szerelékével.

Göthös az idegen bojlis zsákjából kivett egy sárga gömböt, és szagolgatni kezdte. Ekkor mászott ki az ürge a vízből, de nem mert odajönni a holmijáéért, hanem beült a Wartburgjába és elhajtott.

- Nézzétek, ez a Rózsi-gyilkos kurafi milyen csalit használ! - kiáltotta Sziréna.

Mindenki szolgolgtatni kezdte a bojlikat, végül Paragráf kimondta az ítéletet:

- Ennek banánszaga van. Ez a tróger banánt gyúrt a bojliba.

Mindenki zsebre vágott egy illatos gömböcskét, és már gondolatban gyúrta is magának a dögszagú csalik helyett ezt az újfajta banános bojlit, amivel ilyen gyorsan kifogta ez az anyaszomorító Rózsikát.

Én meg a gyilkos szájába pakoltam az összes halmaradványt, a táskából az aprókat, a földről meg azt a nagydarabot. Ekkor vettem észre a hal belsejében a haltejet. Odaléptem Paragráfhoz, és a fülébe súgtam:

- Ebben a halban nem ikra, hanem haltej van. Rózsi nem lány, hanem fiú volt.

A nyugalmazott bíró arca elsötétült, aztán némi tünődés után sűgva válaszolt.

- Rózsi lány volt. Mindenki így ismerte, így fogta ki, vagy ilyenként szerette volna kifogni. Nem gyalázzuk meg az emlékét. Értve vagyok?

- Értve - feleltem, és Rózsi alsó felét a többieknek hátat fordítva a tó partjára tettem, és a haltejet, szegény Rózsi belével együtt, kitéptem a hasából. Majd férfiassága nyomait a nádas közé hajítottam.

Aztán a botokkal együtt Pepe kocsmájához indultuk. Én elöl, a szákbán a megboldogult földi maradványaival. Szomorú, néma temetési menet volt ez.

Aztán a kocsmá előtt, mikor már pohárral a kezében álldogált a gyászoló közönség, megjelent Teróka, aki egy nagyobb villa szerszámokkamrájában lakott, mióta a baromfifeldolgozóból kirúgták, mert részegen folyton a belező asztal alá esett. Kisebb alkalmi munkákból élt, napközben elég rendesen tett-vett a házak körül, de délután négykor már vitte is az asznapi keresetét Pepe kocsmájába.

- Hú, mekkora hal! - lökte meg a szákot, amit a bejárat melletti nyárfa ágára akasztottam. - Hozzátok a bográcsot, főzök nektek egy isteni halászlét!

- A Kövér Rózsiból? - kérdezte döbbenten Cékla bácsi.

- Hát ebből a jó nagy halból - lökött megint egyet a szákon Teróka.

- De ha gondoljátok, meg is süthetjük itt kint a vasplatinin.

- Hülye vagy, Teróka? A Kövér Rózsi a legderekabb sporthal volt. Nem egy sütnivaló keszeg - mondta ki a verdiktet Paragráf. - Megadjuk neki a végtisztességet, illően eltemetjük.

És ha a bölcs bíró így rendelte, akkor így is lett. Csinos kis sírhantot kapott a nyárfa alatt a ponty, melyen bádogtábla hirdette:

**Itt nyugszik Kövér Rózsi,
a legderekabb sporthal.
Elhunyt 28 kilósan.
Emlékét megőrizzük.**

Egy tavaszi szeles délutánon, mikor kimentem a tóhoz, de a szokott helyén nem találtam Zsák Bercit, pedig megbeszéltük, hogy ott lesz, benéztem Pepe zugkocsmájába. Még a fröccsömet sem ittam meg, amikor berontott Zsák, és ahogy mindig szokta, harsányan elkiáltotta magát:

- Félre innen, hitvány népség, megjött Berci, a szépség!

De már jó ideje senki nem nevetett ezen, még csak a fejüket sem emelték föl. Berci hozzám lépett, és a fülembe súgta:

- Gyere ki azonnal! Itt nem mondom, nehogy meghallják és lenyúlják az évszázad ötletét ezek az alkeszek!

Nyugtalanul ráncigálta a karomat, és már húzott is kifelé.

Az ajtó előtt azonnal rákezdett:

- Milán, befutott hozzánk is a kapitalizmus vonata! Hallod? - tette tenyerét a füle mögé. Ekkor elnyújtott dudaszó harsant a főút felől.

- Már sípol is, hogy fölszállás, indulás! Nekünk is fel kellene rá kapaszkodnunk, különben lemaradunk, és akkor mit mondunk majd az unokáinknak. Hogy azért vagy te ilyen csóró kisunokám, mert a nagypapi balfasz volt, és nem szedte meg magát, amikor lehetett?

- Zsák, nekünk gyerekünk sincs, hát miféle unokákról beszélsz te? Az meg nem vonatsíp, hanem a répaszállító billencs dudája volt. Arra akarsz felkapaszkodni? A cukorgyárba akarsz menni répaszeletet lapátolni?

- Ne légy kishitű, Fecske! Alapítunk egy káeftét, és vállalkozók leszünk. Egy kis sajátérvő, a többit meg adja a bank. Kisvállalkozói hitelt kapunk, és onnan már nincs megállás. Gazdagok leszünk, ecsém!

Egy nem túl távoli telekhez vitt, és mint egy hadvezér a meghódított területre, széles mozdulattal rámutatott:

- Itt a mi jövőnk, Milán!

Meresztettem a szememet, de csak egy gazzal benőtt üres telket láttam.

- Valami kincs van itt elásva? Vagy aranybánya van alatta? - kérdeztem.

- Majdnem! De nincs elásva, azt kell hasznosítani, amit itt látsz, ecsém. De okosan.

- Na, jól van, Zsák, nem nézegetem én ezt a gatz, megyek vissza Pepéhez. Elég mára a hülyeségeidből.

- Nem gatz ez, ecsém! Hanem értékes takarmány!

- Esteleg szamaraknak vagy kecskéknek, de azok egy nap alatt fölzabálják. Miről beszélsz, Zsák?

- Sokkal kisebb állatokkal etetném én ezt!

- Kisebbekkel? Bogarakkal vagy egerekkel? Zsák, menjél és horgásszál! Attól majd megnyugszol - mondtam neki, és otthagytam, de utánam kiáltott.

- Csigákkal, Milán! Csigafarmunk lesz!

Elhadarta a tervét, miközben sétáltunk vissza a kocsmába.

- Egy évre bérbé adják nekünk ezt a földet. Itt egy brosúra, amiből kitanulhatjuk a csigatartás csinját-bínját. A cégüknél megvehetjük a pici csigákat, aztán csak ki kell ide rakni őket, nem bőgnek, nem bégetnek, csak zabálnak. A tenyésztidőszakban a súlyuk negyven százalékát is befalják naponta. Milán, az olyan, mintha te holnap reggelitől vacsoráig harminc-egyvenkilő mákostésztát meg gulyáslevest burkolnál be. Nem semmi, mi?

- Ha meg ennyit zabálnak, akkor mit adnának nekik enni?

- Hát itt ez a sok gatz. - Itt elgondolkodott, aztán lapozgatta a füzetet.

- Ha meg ez nem elég, akkor imádják a különféle zöldségeket és gyümölcsöket. Káposztát, sárgarépát, almát meg a görögdinnyét is.

- És akkor kiadsz egy rakás pénzt ezekért a drága gyümölcsökért, zöldségekért?

- Szerintem megegyezünk néhány zöldséggel, hogy a már romló cuccot, amit úgyis kidobnának, elhozzuk tőlük. Hát ezeknek a csigáknak szerintem mindegy. Beburkolják ezek a rohadtat is rendesen.

- Szóval itt ez a gaz, nekünk meg csak a rohadt zöldséggel lenne dolgunk - mondtam, mert kezdett érdekelni a dolog. Emlékeztem rá, hogy a franciáknál milyen drágán adták az éticsigát.

- Meg az öntözéssel. Mert a csiga csak a nedves helyeket kedveli. Rádadásul, amelyik levélen már csíkot hagyott, arra nem csúszik rá még egyszer.

- Az anyja finnyás természetét - csodálkoztam. - Aztán honnan lesz vízünk?

- Hát, ez az. Kell egy kutat fúratnunk.

- Nekünk? Kutat fúratni?

- Nyugi, itt csak néhány méter csövet kell letenni a kútfúrónak. Olcsón megcsinálják, már beszéltem is eggyel.

- És mindezt miből? - tettem föl a kérdések kérdését, mert rossz sejtelveim voltak.

- Mondtam már. Vállalkozói hitelből! - vágta rá Zsák, aztán halkán hozzátette - a saját erőt meg te tennéd le, aminek a felét majd a haszonból visszafizetem neked.

Nem szoltam semmit, csak a fejem csóváltam, és már bántam, hogy elmondtam Bercinek, hogy egy ázsiai útra gyűjtök, és már rendesen akad félretett pénzem. Hát erre fáj most a foga. Elkértem a csigaoktató füzetet, és azzal vágtam el a közös üzletünkről folyó beszélgetés fonalát, hogy este átnézem, és majd válaszolok neki.

És valóban, a füzet alapján nem tűnt túl nagy ostobaságnak a csigafarm. A csigahús rendkívül egészséges, fehérjetartalma magas, zsírtartalma nagyon alacsony, de jól használható a gyomorfekély és légzőszervi betegségek gyógyítására is, telített zsírsavtartalma pedig megelőzi a koleszterinlerakódást. Jó a piaca, Franciaország és Olaszország bármennyit át tud venni, és a növendékcsigákat adó cég a termés fölvasárlását is szavatolja.

Na, Milán, föladta most neked ez a hibbant Zsák a nagy kérdést! Vagy elindulsz a tókések rózsaszirmokkal fölhintett útján, vagy maradsz kényelmes életű naplopónak, aki annyit azért összeügyeskedik magának, hogy hátizsákos csavargóként rendszeresen nekivághasson a világnak.

Akkor is ez járt az eszemben, amikor belépett Mekk a kocsmába. Kért a pultnál egy unikumot meg egy sört, és letelepedett az asztalomhoz.

- Mekk, hány kecskéd van neked? – kérdeztem.
 - Harminckettő – felelte.
 - És miért pont annyi?
 - Mert négy-öt kecske csak arra jó, hogy ne kelljen a boltba menned tejért. Tíz-húszt jószág tejéből már jut a szomszédnak, barátoknak is, de pénzt még mindig nem hoz. Ötven kecskén már van némi haszon. Tej, sajt, abból már meg lehet élni.
 - Akkor miért nem ötven van neked is?
 - Mert annyit egyedül nem tudok ellátni. Ötvenet házaspárok tartanak.
 - Akkor miért nem nősülsz meg?
 - Mert akkor már az asszonynak is lehetnek igényei. És ki tudja, mekkorák? Lehet, hogy akkor már száz kecske kellene. Megszakadhatnék a munkában.
 - És elég az a harminc?
 - Éppen hogy csak. Szűkösen – felelte, és magába döntötte az unikumot.
 - De látom, piára azért telik.
 - Arra igen – mondta, és beleivott a sörébe.
 - Te, Mekk, ha felfogadnál valami olcsójánost segédednek, akkor akár száz kecskét is el tudnátok látni, nem?
 - Meglehet – felelte.
 - És akkor lenne hasznod. Abból tudnál még százat venni, azon meg építhetnél egy nagyobb karámot. Nem?
 - Meglehet – bólintott.
 - A tudásod megvan akár egy ötszázkecskés farmhoz is, nem? Megint bólintott.
 - Akkor már vehetnél egy kistraktort a szénaszállításhoz. Lehetne négy-öt embered. És akkor már alig kellene dolgoznod.
 - Meglehet – mondta.
 - Akkor jöhetnél ide a Pepéhez, amikor csak akarsz.
 - Na, hát éppen ezt csinálom most. Akkor meg minek az a sok igyekezet, munka – rántotta meg a vállát.
- Én meg nem tudtam mit mondjak erre.
- De mégsem tanultam Mekktől, mert ráálltam, hogy belevágok Zsákkal abba a csigabizniszbe. Leteszem a saját erőm, ami a banknak

kell a hitelhez. Ez pont a félretett pénzem egyharmada volt, amit persze nem mondtam Zsáknak, mert akkor többet énekelt volna ki belőlem.

De akadt azért némi gond. Valami gazdaviszgát kért tőlünk a banki ügyintéző, mert csak olyanok kaphattak mezőgazdasági vállalkozáshoz hitelt, akik pecsétes bizonyítvánnyal igazolták, hogy elvégezték az aranykalászos gazdatanfolyamot, vagy mi volt a neve annak az időpocsékló pénzlehúzásnak. Zsák félrehívott ott a bankban, és a fülembé súgta.

- Milán, akkor te elvégzed ezt. Te már főiskolára is jártál, a kisujjadból kirázol egy ilyen tanfolyamot.

- És akkor csak nekem lesz papírom, és egyedül veszem fel a hitelt. Így gondolod?

- Hát, ha nincs más lehetőség - rántotta meg a vállát.

- De van. Jössz te is a tanfolyamra.

Mivel a környékünkön legközelebb csak ősszel indult a képzés, hát egy alföldi kisvárosba mentünk, ahol már a következő héten kezdhetünk. Kivettem a postán egy hét szabadságot, mert addig tartott a tanfolyam. Zsáknak persze nem volt ezzel gondja, egy ideje sehol se dolgozott.

Pirospozsgás izmos legények voltak az osztálytársaink, aztán akadt két lány is, egy apró kis ugribugri, meg egy akkora néember, aki hiába dobta volna be az utcai mérlegbe a kétforintost, nem akadt volna neki szám a mérőkarikán.

Az első órán elmondták, megtanuljuk majd az istállómunka alapjait, hogy hogyan működjünk közre a pároztatásnál, készítsünk fertőtlenítő oldatot, ápoljuk állatainkat, fejjük őket géppel, tartsuk karban az erő- és munkagépeinket. És még számtalan olyan készség elsajátításával kecségtettek bennünket, amire nekünk a csigáinknál semmi szükségünk nem lesz.

Mindjárt az első órán munkacsoportokat kellett alkotnunk.

- A páros ujjú patások gazdái ide jöjjenek, a páratlan ujjúaké meg oda - mutogatta az oktató.

Néhányan azonban - köztük a két lány is - egyik helyre se mentünk.

- Ja, a baromfitenyésztők ennél a pultnál dolgoznak - intett felénk.

Végül csak mi maradtunk közösen Zsákkal.

- Uraim, maguk miért nem csatlakoznak valamelyik csoporthoz? - kérdezte az oktató.

- Mert se nem patások, se nem kapirgálók a mi jószágaink - felelte hetykén Zsák.

- Csak nem méheket tartanak majd?

- Nem. Azoknak is van lábuk. A mi jószágainknak nincsen lábuk - mondta Zsák flegmán, miközben egyfolytában rágógumizott.

Ekkor már mindenki minket nézett, látszott, el se tudják képzelni, hogy miféle jószágokat tenyésztünk mi majd.

- Kérem, a növénytermesztőknek külön tanfolyami osztály indult. Mi itt csak állatokkal foglalkozunk - lett egyre ingerültebb a fickó, miközben jobbjával barna köpenye gombját csavargatta.

- Mi is - bölintott Zsák. - Mi is állatokkal kívánunk foglalkozni. Csak azoknak nincsen lábuk.

- Akkor hogyan változtatnak helyet, mert ugye az állatok képesek erre? - kérdezte az oktató, majd a gombjára nézett, ami a kezében maradt. Ekkor hozzátette - ha csak nem vízben élnek.

- Nem vízben élnek. Hanem a fűben sétálgatnak.

- Láb nélkül! - kiabált most már a szakoktató.

- Igen - emelte föl Zsák is a hangját. - Ugyanis csúsznak, kérem. De mindig másik csikban, ugyanoda soha nem csúsznak vissza.

Persze azért engedte meg magának, hogy ilyen pimasz legyen, mert a tanárnak is érdeke volt, hogy maradjunk. Borsos árat kértek tőlünk az okosításunkért, főleg majd a vizsgáért. Bercinek meg amúgy sem kellett a szomszédba menni egy kis pofátlanságért, hát most, hogy először lehetett fizetős vendég egy iskolában, kihasználta ezt.

De nekem nem nagyon tetszett Zsák gizdasága, hát közbeléptem.

- Bocsánat, tanár úr, a barátom nem volt elég érthető. Mi csigákat szeretnénk tenyészteni. És csak azért kell az a papír, amit itt kapunk, hogy hitelt vehessünk föl.

- Értem - felelte a férfi. A gombját a köpenye zsebébe csúsztatta, és többet nem szólt hozzánk. Az egész tanfolyam alatt.

Az órákon a Rámájánát olvastam, mert Indiába készültem, ezért tehenek, disznók és csirkék helyett majmokkal, medvékkel és ráksaszákkal, a gonosz démonokkal foglalkoztam. Egyszer mellém lépett az oktató, fölemelte a könyvemet, és megnézte a borítóját. Hosszan bámulta Ráma királyt, meg a szépséges Szítát. Láttam,

megkérdezte volna, kik ezek a színes ruhába bújt fura figurák, de aztán tartva magát a velünk, csigatenyésztőkkel fennálló némasági fogadalmához, csak annyit mondott:

- Hm - aztán visszatette a könyvet, én meg olvastam tovább.

Zsák az órákon nagyokat ásítózott, néha kihúzta a rágógumiját, vagy felfújta, hogy jelentős pukkanást hallatva szétduzzantsa. Máskor meg a padra hajtotta a fejét és aludt. Mert fáradtak voltunk. Az éjszakák miatt.

Ugyanis kétágyas szobákban laktunk a kollégiumban, és már az első este összebarátkoztunk a két csibetenyésztő lánnyal. A vacsoránál a szomszéd asztalnál ültünk, mi meg szemezni kezdtünk velük, amit a lányok jól fogadtak. Láttuk, néha elnevetik magukat, és egymás fülébe sugdosnak.

Zsák rám nézett.

- Sorsolás vagy magassági szabály? - kérdezte.

Az utóbbi azt jelentette, ha találkozunk két lánnyal, és akad némi esély egy kis hetypetyére, akkor, mivel ő az alacsonyabb, a magasabb lány az enyém, a másik meg az övé. Ez persze gyakran nem működött, mert ha egy csúnya pici mellett volt egy csinos magas, akkor hiába erőltettem a dolgot, ő kifarolt belőle. Persze el kell ismernem, fordított esetben akadt, hogy én tiltakoztam az ismerkedés ellen.

De most másról volt szó. Mindkét lány csinosnak tűnt, attól eltekintve, hogy nem csak magasabb volt az egyik, hanem valóságos óriás. A természet mindenből jóval többet mért ki neki, mint amennyi egy nőt rendszeren megillet.

Erősen törtem hát a fejem, hogy elfogadjam-e a magassági szabályt, de aztán elképzeltem, hogy ez a nálam vagy tíz centivel alacsonyabb Berci mit kezdhethetne ezzel a monstrummal. Ha ölébe veszi a lány, az úgy fog kinézni, mint a kitett gyerek a nagykapuban. Meg aztán izgatott is ez a töméntelen hús, mert el kellett ismernem, hogy az a sok, amit kapott a teremtőtől, szép arányosan oszlott el rajta. Nem volt neki se nagy hasa, se nagy koffer fenéke. Illetve volt, de úgy, hogy mellette minden más is nagyra nőtt.

- Legyen a magassági szabály - mondtam nagy sokára Zsáknak, aki, úgy láttam, igencsak megkönnyebbült, mert nyilván ő is elképzelte magát az óriásasszony karjaiban.

Nagy udvarlásra nem került sor. Még aznap este hozta is Diána – mert így hívták az én vasgyúrómat – a holmiját a szobámba, ahonnan éppen Berci igyekezett kifelé a bőröndjével. Összeütköztek az ajtóban, amitől úgy pattant le Zsák a lányról, mint a flipper kis acélgolyója a nagy kerek rugós akadályról, csak nem csilingelés hallatszott, hanem Berci kiáltása:

- A kurva életbe!

Mikor föltápáskodott, összenéztünk, és láttam a szemében, hálás nekem, hogy elfogadtam a magassági szabályt.

Diána kedves volt, forró és puha. Jó volt belébújni. Mikor a melle közé vettem, és combjával átkarolt, azt mondtam magamnak: Na, fecske, hazaértél a te pihepuha fészekedbe. Olyan itt neked, mint fióka korodban. És alig akartam kibújni onnan. Persze néha azért előjöttem, és kényeztettem azt a nagy testet, ahol csak kellett. Nem mondom, hogy szívesen sétálgattam volna karonfogva Diánával szülővárosom főutcáján, de hogy a takaró alatt olyan volt vele, mint a hetedik mennyországban, az szentigaz.

Még az első összebujásunkkor próbáltam megtudni, hogy mégis, mekkora testtel bútoroztam én itt össze erre a néhány napra. Csupán, hogy később elmondhassam: Én bizony egyszer ennyi meg ennyi kilós óriásasszonynak is rendszeren a kedvére tudtam tenni. De bizonytalan voltam benne, hogy szabad-e ilyet kérdeznem tőle. Mi van, ha megsértem ezzel. De csak nem bírtam magammal, két ütközet között, mikor szokás szerint a forró húsfészekembe fúrtam magam, kiszóltam onnan:

- Drága hölgy, szabad-e az iránt tudakolódnom, hogy valójában hány kiló gyönyörűséggel hozott össze a jósorsom?

Nevetett, aztán hetykén felelte:

- Szabad.

- Akkor?

- Találd ki!

Na, Milán, most vagy te a hétfenekű bajban. Hát mi illik ilyenkor? Saccoljak alá? Vagy fölé? Mi esne neki jobban? De nem jutottam magammal dülőre. Végül úgy döntöttem, mondok neki egy szép kerek számot, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább.

- Száz? – suttogtam.

- Neeem – felelete.

- Több? – kérdeztem óvatosan.

- Ühüm - bólított hamiskásan.
- Százöt?
- Ü-ü - ingatta a fejét.
- Több?
- Több - súgta és kacsintott egyet.

Ötkilónként emeltem a tétet, de ő csak ingatta a fejét, hogy *ü-ü, ü-ü*.
Végül százhuszonötnél azt mondta:

- Bingó!
- Hát ez nagyszerű! Mostantól ez a kedvenc súlycsoportom - feleltem, és énekelni kezdtem:

*Nézd meg ezt a nőt
Csinosnak mondható
A szeme tiszta kék
És a haja szép
A természete jó
Szerény és szelíd
És évek óta már
Csakis terád vár*

De a következő versszakot, amit kellemetlen dallammal gonoszkodva énekelt egy másik hang a dalban, már csak magamban dúdoltam, mert az így hangzott: *A nő kövér! Kár, hogy a nő kövér! Sajna ez a nő kövér! Juj, a nő kövér!*

- Mi ez? - kérdezte Diána.
- Egy régi L'art pour l'art szám, nem ismered?
- Nem. És tudod tovább is?
- Tudom - feleltem, és folytattam a kihagyott versszak után a lány dallamú részt:

*Pedig hidd csak ám!
Olyan kulturált
De nem túl komoly ám
Derűs és vidám
Főzni is tanul
És mosdik rendszeren*

*Egy ilyen feleség
Több mint nyereség!*

- Nagyon vicces. És igaz is!
- Szerintem is – feleletem, és magamban folytattam a befejező részt. *A nő kövér! Ez a nő kövér! Fúj, ez a nő kövér! De miért ilyen kövér ez a nő?* De nem értettem egyet ezzel a versszakkal, mert az együttlétünk minden perce nagyszerű volt Diánával.

Különösen azok az orgazmusok utáni fészekbebújásaim! Ívbe hajlott a teste, tarkómat a mellei közé szorította, lábával, karjával átkarolt, fenekemen éreztem ágyéka forróságát, miközben egyszerre lélegeztünk. A világból csak ő maradt nekem. Mintha az anyaméhben pihentem volna. Megszűnt az idő, a tér, csak azt éreztem, hogy együtt pulzál a testünk, talán még a szívünk is egyszerre vert.

Egy ilyen boldog összebújásunkkor megkérdeztem tőle, hogy ezzel a nagy erejével akár ökröket is tarthatna, miért éppen azokat az apró jószágokat választotta. Ő ekkor a kezéből gömböt formált, belesett, aztán egy rést engedett, hogy én is bekukkanthassak.

- Így szoktam fogni, a pelyhes, sárga kiscsibéket. Azok meg a puha pihéjükkel csiklandozzák a tenyerem, és érzem a forró kis testüket. Ez olyan jó, hogy elmondani sem tudom. Hát ezért akarok én csibéket tenyészteni – mondta, és könnybe lábadt a szeme.

Úgy tartotta ott a tenyerét, mint nekem a testét, amikor belébújtam, hogy körbezárjon. Jó volt Diána csibéjének lenni.

Így aztán igen kellemesen, nappal a Rámájanával, éjjel meg Diánával telt az a hét. Az utolsó napon sikeres vizsgát tettünk, persze hülyeségeket válaszolgattunk, de átengedtek bennünket. Elbúcsúztam Diánától, akivel bár tényleg remek volt ez a néhány nap, mégis, miközben integettem neki a búcsúzásnál, azon tűnődtem, hogy Milán, ha egyszer, ne adj isten, megnősülnél, tehát hosszabb időre vennél keresztet a nyakadba, azért inkább a könnyebbekből válasszál.

Otthon aztán befizettem a káéfté törzstökéjét, letettem a bankban a saját erőt, kifizettem a telek éves bérleti díját, és megrendeltem a kűtfúrót. És mikor már csapunk is volt, béreltünk egy kisteherautót, és elmentünk a csigáért. Hoztunk vagy hatezer apró állatkát. Ennyien,

majd ha megnőnek, még akkor is elférnek, mert úgy negyvenen lesznek négyzetméterenként.

Zsák kivett a szállítótartályból egy marék csigát, és a zsebébe dugta, úgy ült be mellém a kisteherautóba, mert én vezettem. Útközben előkapott néha egyet, és forgatta, nézegette.

- Mit csinálsz? - kérdeztem.

- Ismerkedem a jószágaimmal. Emlékszel, azt mondták a tanfolyamon, hogy a jó gazda egyenként ismeri az összes állatát.

- Akkor lesz dolgod, ha mind a hatezerrel egyenként meg akarsz ismerkedni. Csak arra vigyázz, ne adj nekik nevet. Emlékszel, a pasas azt mondta, ha elnevezük a disznót, túl közel kerülünk hozzá érzelmileg, és akkor sajnáljuk majd levágni. Szóval vigyázz!

- Figyeld, ezek nem is egyformák. Ennek itt sötétebb a csíkjá, ennek meg vastagabb ez a kidudorodása itt - mutogatta, de én az utat néztem, mert nem voltam túl rutinos sofőr. - De azért szívesebben látnám az arcukat, úgy könnyebb ismerkedni. Belenéznek a szemükbe. - Itt elgondolkodott. - Te, Milán, van ezeknek szemük, vagy csak a szarvukkal tapogatódnak?

- Mit tudom én, nézd meg!

- Csigá-bigá gyere ki,

Ég a házad ide ki.

Kapsz tejet, haját - énekelte fahangon.

- Haját? Mi az, hogy haját? Nem haját, hanem vaját. Vaját kap az a kurva csiga! - emeltem föl a hangom, mert már bosszantott a hülyesége.

- Én mindig úgy hallottam gyerekkoromban, hogy haját kap.

- Akkor rosszul hallottad! De miért kapna egy csiga haját?

- Mert már a tejtől jóllakott, csak mivel kopasz, örülne, ha haját is kapna.

- Te valóban azt hitted, hogy haját kap? Egy csiga?

- Persze. Egészen megsajnáltam, hogy olyan kopasz. Aztán örültem, hogy most már jó lesz neki. Olyan haját képzeltem neki, amilyen Jimi Hendrixnek van. Nagy gyapjas mikrofon haját.

- Te tényleg hülye vagy.

- Na jó, akkor kapjon vajat. A tej után. Szerintem ez hülyeség, de ezen nem veszünk össze. Főleg most, hogy üzlettársak lettünk. Akkor tehát:

*Kapsz tejet, vajat,
Holnapra is marad.
Ha nem jössz ki, megbánod,
Nem leszek a barátod!*

- Ha van esze annak a csigának, akkor nem jön ki. Hát ki akar a te barátod lenni, Zsák? Senki.

- Hát te is az vagy, nem?

- Az, de nem akarok. Csak így alakult.

És, amit egyikőnk sem gondolt volna, a csiga ekkor kidugta a fejét. Két hosszabb szarva volt a homlokán, ha van egyáltalán homloka egy csigának, de két szarvacskája alul is volt, az állánál, ha van egyáltalán álla egy csigának.

- Cseszed, ez kijött! – kiáltotta Zsák. Ez a barátom akar lenni. Látod, se szeme, se haja. Ugye mondtam!

- Te azt mondtad, hogy a szemébe akarsz nézni.

- Na jó, de tényleg kopasz. Ezt nem rakom a többi közé, hanem hazaviszem, van otthon egy nagy dunsztosüvegem, abban fogom etetni. Répával meg almával.

- Na, akkor végre lesz egy igazi barátod, akinek pofázhatsz. Amennyit csak akarsz. Nem akad ki tőle, mint én.

Erre olyan szomorú lett, amilyennek még soha nem láttam. Mélyen elgondolkodott azon, amit mondtam. Hogy neki nincs barátja, őt senki sem szereti, mert akkora rohadt nagy szemét. Nézte a csigát, és mintha az is őt figyelné, nyújtogatta a szarvait. És ekkor Zsák gügyögni kezd hozzá, mint a kisbabákhoz szoktak. Aztán ezt mondta:

- Te, ez szeret engem! Nézd, hogy figyel rám, meg integet az aranyos kis szarvacskáival.

Így játszogatott jó darabig azzal a csigával. De aztán sajnos megint megszólalt.

- Milán, van nekem még egy problémám ezzel a versikével. Elmondhatom?

- Inkább ne mondd! Foglalkozzál csak az új barátoddal!

- Éppen ez az! Hát mi az, hogy ég a háza idekint. Akkor minek jöjjön ki? Hogy szénné égjen, hogy sült csiga legyen? - Nézett szomorúan a csigára, ami még mindig a házán kívül tartotta a fejét, és a szarvait vidáman mozgatta, ha egyáltalán tud vidám lenni egy csiga.

- Én tudom a választ, de te úgyse hiszed el - mondtam.

- És honnan tudod?

- Mert még, talán másodikban vagy harmadikban, fellázítottam az egész osztályt, és együtt követeltük a megfejtést, mert már az is sok volt nekünk, hogy a katicabogarat, azt a katalinkát sós vízbe teszik, kerék alá teszik, aztán ihol jönnek a törökök, s mindjárt agyonverik.

- Na és?

- Úgy sem fogod elhinni!

- Becsszó elhiszem! - vágta rá, mert nagyon izgatta a dolog.

- Szóval az nem úgy van, hogy *Ég a házad idekinn*, hanem úgy, hogy *Az ég a házad idekinn*.

- Mi az, hogy *Az*?

- Az, hogy az ég, a mennybolt a háza idekinn, ha kijön. Szóval nem egy igét jelent az ég, hanem egy főnevet, a kék eget. És itt az ég alatt kap majd tejet meg vaját. Szó sincs semmiféle tüzesetről. Na, most így hallgasd, és megérted!

*Csiga-biga gyere ki,
AZ ég a házad ide ki.
Kapsz tejet, vaját,*

- Na? Érted?

Zsák bólintott, de nem volt valami meggyőző ez a bólintás, és ekkor a csiga is visszabújt a házába. Nyilván nem akarta, hogy az ég legyen a háza. Zsák meg szomorúan nézte a csigaházat.

Megsajnáltam Zsákot. Az előzők miatt, amikor azt állítottam, hogy nincs neki igazi barátja.

- Na jó, akkor már két barátod van - mondtam neki.

- Miért te is az vagy?

- Hát persze, te hülye - öklöztem vállon, amitől megbillent a kormány, majdnem leszaladtunk az útról.

Majd elfelejtettem, mielőtt elhoztuk volna a csigákat, körbeástuk a telket. Úgy egy ásónyomnyi mély árkot készítettünk, mert Zsák azt olvasta valahol, hogy ez a legkorszerűbb megoldás, amit „természetbarát biocsapdának” nevezett. Hogy ezen majd nem tudnak átmászni az állatok.

- Így nem kell pénzt kiadnod kerítésre – mondta, és megveregette a vállam. Mert ilyen figyelmes cimborám volt nekem ez a Zsák.

Sok gond valóban nem akadt a csigáinkkal. A gaz térdig ért, volt mit enniük, egyelőre még nem kellett zöldség nekik, öntözni viszont rendszeren kellett őket. Meleg június volt, és hiába bújtak a növények tövében, délre már átforrósodott a száraz levegő. A víz ingyen volt, hát locsogattuk őket naponta, gyakran kétszer is.

És el kell ismernem, hogy az én híresen lusta cimborám is jött, és öntözött. Minden rendben ment egy darabig. Egészen addig a horgászversenyig. Ugyanis a szomszéd megyében egy halastónál valami horgászversenyt hirdettek, amin Zsák mindenképpen részt akart venni.

- Szombaton hajnalban megöntözzük a nyáját, a hétórás busszal átmegyünk, nyolcra ott vagyunk, kilenckor meg kezdődik a verseny. Ötör már vége is. Lemérik, amit fogtunk, átvesszük a díjakat, amit nyerünk, én az elsőt, te, mondjuk az ötödiket, és a nyolcas járással indulunk vissza. Kilencre itt vagyunk, és akkor öntözhetünk.

- Mert ugye te nyersz? – kérdeztem.

- Hát persze! És tudod, miért?

- Mert mindig azt hiszed, hogy te mindenkinél mindent jobban tudsz. Hogy mindig te vagy a legjobb, amíg aztán pofára nem esel – feleltem.

- Azért, mert olyan fasza bojlit készítettem, amiért megőrülnek a halak. Mint az a kis pasas a *Horgász a pácban*, csak dobantok, és már húzom is ki a halat.

- Adsz majd nekem is abból a csodabojliból? – kérdeztem, bár biztos voltam benne, hogy nem ad, mert annyira irigy.

Megállt, csodálkozva rám nézett, és csóválni kezdte a fejét.

- Te vagy a legjobb barátom, Fecske, de azért azt megértheted, hogy magamnál jobban mégsem szerethetlek. Nem csinálhatok magamnak konkurenciát! Az ötödik helyhez meg elég az az illatosított kukorica is, amit neked viszünk.

- És miért pont az ötödik helyre saccolsz engem?

- Mert nem akartalak elkészeríteni. De ha már annyira tudni akarsz az igazságot, akkor megmondom. Szerintem az első húszban sem leszel benne.

- De nagy szemét vagy, te Zsák.

Erre nem felelt, csak fütyörészett magabiztosan.

Én meg már bántam, hogy azzal vigasztaltam, hogy a csiga mellett én is a barátja vagyok.

A versenyen gyakorlatilag egyikőnk sem fogott semmi értékelhetőt. Zsák akkora bojlikkal próbálkozott, hogy ha akarták volna se tudták volna bekapni az ottani halak. Persze végig káromkodott, szidta a tavat, a halakat, a szellőt, a napot, és főleg a szerinte csaló szervezőket, hogy ilyen szar helyet adtak nekünk, mert odébb néhányan azért szépen fogtak. Mindig így járt el, a saját kudarcaiért minden körülötte lévő és élettelen hibás volt. Csak ő nem.

Aztán öttől nyolcig volt még időnk, így bementünk a *Víghorgász* nevű kocsmába, ami megtelt sporttársakkal. A díjazottak örömeiben, a vesztesek meg bánatukban ittak.

Zsák meg én magas bárszékeken, a pultnál ültünk, és ötvenkétfokos szilvapálinkát töltögettünk magunkba, miközben Berci az ivó felé fordulva magyarázta, hogy mekkora kapitális pontyokat fogott ő otthon. De miféle szar tavacska ez, hogy itt egy rendes hal se került a horgára. Neki, akinél jobb horgászt nem ismer.

Hamarosan a pult felé fordítottam a székét, hogy hagyja már abba, mert vészesen közeledett az a pont, amikor a helyi sporttársak a kedves tavukat becsmélő mondatai miatt nagyon szájon verik.

Ekkor aztán fölfedezte magának Erzsikét, aki az italt mérte. Teátrális kézcsókot nyálazott a lány kezére, miközben bemutatkozott, és csillogó szemmel vad udvarlásba kezdett. A lány nevetgélt, mint akinek nincs ellenére a dolog, pedig Zsák ilyeneket mondott neki:

- Erzsikém, pici töltött csibém, mit tudnék én teveled csinálni. Azt te el se tudod képzelni.

- Miért, mit tudnál? - riszálta magát a lány.

- Először is szépen kicsomagolnálak ebből a szűk trikóból, aztán a fogammal kapcsolnám ki a melltartódat...

- Erzsi, szólj neki! - hallatszott a pult túlsó végéről.

- Mit szóljak? - nevetett a pultoslány.

- Hogy velem jársz, és hagyja ezt abba, mert leütöm, mint a szart.
- Dehogysis járok veled, Kocka. Mit szólsz bele, mikor a vendéggel beszélgetek?

- Na látod, ecsém - fordult Zsák a hang irányába. És akkor láthatta, amit én már korábban észrevettem, hogy egy fölnyírt hajú, favágószerű óriással van dolga, aki egyre sötétebb pillantásokkal figyelni önfeledt donjuánkodását.

- Erzsikém, még két szilvát - kurjantotta Zsák mit sem törődve a viharfelhők közeledtével, konkurens méreteivel, és ahogy megkaptuk, az én kupicámat is megragadta, és magába döntötte.

- Szóval, mikor a fogammal leszedtem rólad a cicitartót, akkor még nem vetkőztetek tovább, hanem picikét megharapdálom, megszopikázom a... - de nem tudta folytatni, mert a favágó mögötte termett, a hóna alá nyúlt és földobta.

De úgy, hogy egy fél fordulatot tett Zsák a levegőben, s amikor már lefelé zuhant, szembe került a támadójával, aki egy hatalmas jobbegyest vitt be neki, amitől Berci berepült a pultba. És amit a legkevésbé akarhatott az óriás, éppen Erzszi karjaiban landolt. A lány ijedten ellökte magától, ahogy a forró krumplitól szabadulunk. Zsák kótyagosan körülnézett, zavaros tekintetéből láttam, azt sem tudja, hol van. Kitámolygott a pultból, és a hozzá legközelebb esőt, a favágó mellett álló cingár alakot alaposan orrba vágta.

Ezzel az orrba csapással a két udvarló magánügye a kocsma közügyévé vált. A favágó rám nézett, mint a betolakodó Don Juan barátjára, és azt olvastam ki szeméből, *hogy rendben, ha harc, akkor legyen harc*. Mély levegőt vett, fölemelte a jobbját, és bár nem vagyok egy nagy verekedő, mégis úgy döntöttem, ha ma itt úgyis megvernek, - ezt már elintézte nekem Zsák cimborám - akkor az önbecsülésem miatt mutatok némi ellenállást. És teljes erőből gyomorszájon vágtam a favágót.

Amikor visszaütött, és a földre kerültem, akkor tört ki a verekedés.

Mint a western filmekben, ez lehetett a jel, mert hirtelen kiabálás támadt, a kocsma pillanatok alatt két pártra szakadt, ugyanis a máshonnan érkezett horgászoknak eddig is akadt a vitájuk a helybéliekkel. Hogy a jól beetetett helyeket maguknak adták, míg a vacak partszakaszok a vendégeknek jutottak. Szóval kitört a verekedés. Ami az utóbbi okok miatt aligha következett volna be, de hát ott volt az a

három méretes ütés kedvcsinálónak. De főleg a jelentős mennyiségben fogyasztott ötvenkét fokos szilvórium.

Erzsike, mivel a berendezés épsége komoly veszélyben forgott, azonnal hívta a rendőröket, akik persze csak Zsákot meg engem vittek be az őrszobára, hiába mondtuk, hogy az óriás kezdte, az otthoni pálya neki lejtett.

A szombat éjszakát Zsákkal közös cellában töltöttük, ki se hallgattak bennünket, csak ránk csapták a vasajtót. Nekem véres papírzsebkendő darabka lógott ki az orromból, Berci jobb szemén hatalmas kék monokli, a szája szélén meg egy nagy veres hólyag, amitől úgy beszélt, mintha minden szót megnyalna, mielőtt kimondja. Alig szóltunk egymáshoz, akkor is csak a csigáinkat emlegettük, mert meleg, száraz éjszaka volt.

- Fom-jazik a nyá-junk - motyogta többször is Zsák, a hólyag miatt lassan és halkán.

- Szomjazik, persze, hogy szomjazik, te barom! Miattad! Beiszol, és hozod ránk a bajt. Helyi töltött galambokkal turbékolsz, meg óriásokkal kötekedsz.

- Fel-áll a faf, meg-áll av éf - motyogta a hülyéje.

Másnap, vasárnap se hallgattak ki bennünket, és amikor kérdeztem az őrmestert, aki beadta az ételt, hogy meddig aszalnak itt bennünket, azt mondta, legkorábban holnap reggel lesznek bent nyomozók, és ha majd azok közül valamelyiknek úri jókedve úgy tartja, akkor fölvitet minket magához.

Hétfőn tízkor végül megtörtént a kihallgatás. Miközben elmondtuk a századosnak, mi történt, nagyokat ásítózott, vérekes szemekkel nézett bennünket, látszott, ő se gyomlálással töltötte a hétvégéjét a kiskertjében. Nagyon unta az egészet. Végül ezt mondta:

- Faszkalapok. Na húzzatok innen a picsába! És nem szeretnék még egyszer meglátni itt benneteket.

Húztunk is a déli vonattal. Kettőre értünk ki a telkünkre. Melegen süttött a nap, a gaz bánatosan hervadozott, és legnagyobb meglepetésünkre egyetlen csigát sem találtunk. Még döglöttet sem.

- Milán, ezek megléptek - hadarta Zsák, mert már egészen leapadt a száján a daganat.

- Mi az, hogy megléptek? Hát a természetbarát biocsapda?

- Azon valahogy átugrottak - rántotta meg a vállát.

A kiásott árokhoz mentem, és láttam a földön a fényes nyálkacsíkokat.

- Te isten barma, ezzel a biocsapda tökömséggel. Hát ezek simán átmentek rajta.

- Akkor keressük meg őket - felelte egykedvűen.

- Add csak ide azt a brosúrát! - mondtam neki.

A kúthoz ment, tartottunk ott egy nagy ládát a szerszámoknak, és a füzet is ott volt. Emlékeztem, hogy a csigatenyésztési tudnivalók végén van egy cím: ÉRDEKESÉGEK A CSIGÁK ÉLETÉBŐL. Ebből olvastam föl neki:

- Akármilyen szerény, mégiscsak sebességnek kell neveznünk a csigatempót. Stopperórával végzett gondos és türelmes megfigyelések szerint az átlagos éti csiga - ha siet - óránként 0,05 kilométert tesz meg, nyálkás nyomot hagyva maga után.

- Látod, az semmi, itt kell lenniük valahol.

Egy darabig gondolkodtam, aztán üvölni kezdtem:

- Zsák, te barom! Hát az óránként ötven méter! Tíz óra alatt ötszáz. Mi meg... szombat reggel hattól ma reggelig... az negyvennyolc óra, most délután kettő van, az plusz nyolc óra, azaz ötvenhat óra. Ötvenhatszor ötven méter, az annyi, mint... kétezer-nyolcszáz méter. Zsák, az majdnem három kilométer! - néztem a távolba.

- És merre mehettek? - nézett körül Zsák is.

- Erre is, meg erre is, meg erre is! - mutogattam kétségbeesve. - Arra egy vizes legelő, arra a kiserdő, arra veteményeskertek. Mindenfelé mehettek. Mindenhol jobbat remélhettek, mint ezek között a száraz gazok között.

- De csak tartottak pihenőt. Nyilván többet is. Akkor nem jutottak három kilométerre - próbálkozott Zsák.

El is indultunk. Ő a tó, én meg az erdő irányába, de egyet sem találtunk.

Mikor visszaértünk, leültem a fűbe, ő mellém, és ekkor pont a lábam mellett megláttam egy csigát. Főlemeltem, néztem.

- Hatezerből ez az egy maradt - mutattam Zsáknak. - Ez lehet a világ legdrágább csigája. Annyiba került nekünk, mint másnak hatezer darab, plusz a kosztkvártély - néztem a telket a kúttal.

- Figyelj, Milán - tette Berci a kezét a vállamra - a biznisz az ilyen. Mindig van benne kockázat, ezt elbuktuk, de most van egy olyan ötletem...

- Zsák, a kurva életbe! Nem elbuktuk, hanem elbuktam. Hát még a tanfolyamodat is én fizettem!

- De milyen finom kis XXXL-es csajod lett ott! - mondta és kacsintott. Aztán kivette a kezemből a csigát, és jó messzire elhajította, már a telkünkön kívül landolt. Aztán elindult Pepe kocsmája felé, miközben ezt énekelgette:

*Jól bebaszott nekünk a szentkúti búcsú,
Odalett a lovunk minden szerszámostú.
Nem maradt egyebünk két lapos tetűnél,
Az is ott dögölt meg a tökünk szőrínél.*

*Lovak domboldalon, 1934
(pasztell, papír)*